

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. J. Š.**, bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. R. G., advokátom, so sídlom v L., proti odporkyni **E., s. r. o.**, so sídlom vo Z., IČO : X., **o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 12 C 195/2006, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. februára 2008 sp. zn. 12 Co 19/2008, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. februára 2008 sp. zn. 12 Co 19/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 10. októbra 2007 č. k. 12 C 195/2006 – 133 určil výpoveď danú navrhovateľovi listom odporkyne z 10.04.2006 neplatnou. O práve na náhradu trov konania rozhodol tak, že odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 447,20 € (13.472,30 Sk). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanoveniami § 17 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. b/ a § 74 Zákonníka práce a vecne tým, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynul záver, že neboli splnené zákonom vyžadované podmienky platnosti predmetnej výpovede z pracovného pomeru. K uvedenému záveru dospel na základe skutočností nedostatku písomnej formy rozhodnutia o organizačnej zmene v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, za ktorú nepovažoval písomnú organizačnú štruktúru, nesplnenia ponukovej povinnosti odporkyňou navrhovateľovi pred výpoveďou, pretože odporkyňa neponúkla navrhovateľovi žiadne zodpovedajúce pracovné miesto jeho pôvodnej

pracovnej zmluve, prípadne kvalifikácii a zdravotnému stavu, a vopred v rozpore s ust. § 74 Zákonníka práce neprerokovala výpoveď s odborovým orgánom. K záveru o nesplnení povinnosti predchádzajúceho prerokovania výpovede s odborovým orgánom dospel vyhodnotiac výpoveď svedka J. B., predsedu odborového orgánu, nehodnovernou, nakoľko svedok tvrdil, že si nepamätá na okolnosti prerokovania výpovede odborovým orgánom ale pamätal si, že účastníci konania sa nezúčastnili tohto prerokovania a nepreukázal doručenie žiadosti odporkyne o prerokovanie výpovede odborovému orgánu a nepredložil zápisnicu o prítomnosti na prerokovaní, len ručne napísaný súhlas s výpoveďou. Navyše súhlas s výpoveďou bol daný v deň výpovede, 10.04.2006, preto výpoveď nebola prerokovaná s odborovým orgánom vopred. Výpoveď považoval navrhovateľovi doručenou odmietnutím jej prevzatia navrhovateľom dňom 10.04.2006. Rozhodnutie o práve na náhradu trov konania odôvodnil úspešnosťou navrhovateľa v konaní v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. a výšku náhrady trov ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p. titulom jeho právneho zastupovania advokátom.

Krajský súd v Banskej Bystrici, konajúci o odvolaní odporkyne, rozhodol rozsudkom z 21. februára 2008 sp. zn. 12 Co 19/2008, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v zmysle § 220 O. s. p. zmenil tak, že návrh zamietol. O práve na náhradu trov konania rozhodol tak, že uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania odporkyne vo výške 563,06 € (16.962,70 Sk). Tvrdil, že sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, len vec posúdil odlišne po právnej stránke. Na rozdiel od súdu prvého stupňa považoval splnenou skutkovú podmienku výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorou bola organizačná zmena u zamestnávateľa preukázaná písomnou organizačnou schémou so zmenou v zriadení pozície výkonného riaditeľa podliehajúceho v rámci organizačnej štruktúry konateľovi obchodnej spoločnosti odporkyne. Nepovažoval potrebnou uvedenie rozhodnutia o organizačnej zmene v presne určených dokumentoch. Konštatovanie súdu prvého stupňa o doručení výpovede navrhovateľovi odmietnutím jej prevzatia navrhovateľom 10.04.2006 vyhodnotil nemajúcim oporu vo vykonanom dokazovaní a úvahu o tom, že ak bola predmetná výpoveď vyhotovená 10.04.2006, nebol dôvod doručovať ju neskôr poštou, nepreukázanou. Výpoveď považoval doručenou až jej dorúčením poštou. Ručne vyhotovený zápis o prerokovaní výpovede odborovým orgánom vyhodnotil postačujúcim dôkazom o prerokovaní výpovede spolu aj so svedeckou výpoveďou svedka J. B., predsedu odborovej organizácie, že k prerokovaniu výpovede došlo. Vyslovil názor, že skutočnosť, že k prerokovaniu výpovede vopred s odborovým orgánom nedošlo, by musel preukázať navrhovateľ, nakoľko odporkyňa listinnými dôkazmi

a svedeckou výpoveďou preukázala, že k predchádzajúcemu prerokovaniu výpovede s odborovým orgánom došlo. Dospel tiež k záveru, že odporkyňa si ponukovú povinnosť splnila, pretože v rozhodnom čase nemala žiadne voľné miesto. O práve na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 2 O. s. p. podľa § 142 ods. 1 O. s. p. vzhľadom na úspech odporkyne v konaní a o výške podľa § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie navrhovateľ. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p., nakoľko rozsudkom odvolacieho súdu bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a dôvodnosť dovolania ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., pretože konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Inou vadou považoval nesprávny postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 213 ods. 1 O. s. p., pretože nezopakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a napriek tomu posúdil skutkový stav rozdielne od súdu prvého stupňa. Odlišne od súdu prvého stupňa posúdil odvolací súd moment doručenia výpovede navrhovateľovi a predbežnosť prerokovania výpovede s odborovou organizáciou. Podľa názoru dovolateľa mal odvolací súd zopakovať dôkazy výpoveďou navrhovateľa a svedka a rovnako tiež listinnými dôkazmi. Nesúhlasil s právnym názorom zaujatým odvolacím súdom, že na preukázanie rozhodnutia o organizačnej zmene zamestnávateľa postačuje organizačné schéma, ktorá je neurčitou. Tvrdil, že odporkyňa nepreukázala neexistenciu voľného pracovného miesta v rozhodnom čase.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nie je správny.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to

zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O. s. p.

V danej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie proti meniacemu rozsudku je prípustné.

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia; obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie alebo dokazovanie doplní, na základe ktorého dospeje ku skutkovému stavu odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Podľa § 122 ods. 1 O. s. p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O. s. p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 21. februára 2008, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté vyplýva, že krajský súd na odvolacom pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonal. Umožnil iba, aby sa vyjadrili právni zástupcovia účastníkov konania, a navrhovateľ vysvetlil dôležitosť vykonávania funkcií, ktoré sú nevyhnutné pre zariadenie poskytujúce liečebnú starostlivosť dvoma osobami. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa odvolací súd vyvodil odlišné skutkové závery a na ich základe dospel aj k iným právnym záverom bez toho, aby vo veci v potrebnom rozsahu dokazovanie opakoval alebo doplnil.

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 341/2005 Z. z., ako aj jeho ďalších noviel. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o neopodstatnenosti žaloby, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Za opakovanie dokazovania nemožno považovať procesné prednesy zástupcov

účastníkov v odvolacom konaní. Ani správa o doterajšom priebehu konania podaná predsedom senátu alebo povereným členom senátu, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O. s. p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O. s. p., navyše krajský súd prehodnotil dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a z takto prehodnoteného dokazovania vyvodil záver o nedôvodnosti návrhu.

Keďže odvolací súd si v predmetnej veci nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p., jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery sú preto zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Z uvedeného vyplýva záver, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Takáto vada sama osebe zakladá povinnosť dovolaciemu súdu, aby na ňu prihliadol, i keď by výslovne nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil, keďže konanie jeho vydaniu predchádzajúce je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a vec odvolaciemu súdu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 a 2 O. s. p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 tretia veta O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

